

Η μνήμη της Αγίας Σοφίας στη Μητρόπολη Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το διήμερο 16 και 17 Σεπτεμβρίου εορτάστηκε στην Ιερά Μητρόπολη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας η εορτή της Αγίας Σοφίας και των τριών θυγατέρων της Πίστεως, Ελπίδος και Αγάπης.

Την παραμονή της εορτής το εσπέρας ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό και κήρυξε το θείο λόγο στο Κουστοχώρι (Κατασκηνώσεις ΓΕΧΑ).

Ανήμερα της εορτής το πρωί ο Σεβασμιώτατος λειτούργησε και κήρυξε το θείο λόγο στον πανηγυρίζοντα επί τη εορτή της Αγίας Σοφίας Ιερό Ναό των Αγίων Αποστόλων Τριποτάμου.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του στον Εσπερινό ανέφερε μεταξύ άλλων:

Έορτάζει ή Έκκλησία μας τή μνήμη τής άγίας Σοφίας καί τών τριών θυγατέρων αὐτῆς, καί τό ὄνομά της ταυτί-ζε-ται μέ ἕνα ἀγα--θό πού ἀναζητοῦμε οἱ ἄνθρωποι σέ κάθε ἐποχή, τή σοφία. Ἡ ἀναζήτηση αὐτή δέν εἶναι τυχαία, ἀλλά ἀπο-τελεῖ συστατικό στο-ι-χεῖο τῆς φύσεως τοῦ ἀν--θρώ--που, ὁ ὁ-ποῖ-ος πλάσθηκε ἀπό τόν δη-μι--ουργό Θεό «κατ' εἰ-κόνα καί καθ' ὁμοίω-σιν» του. Ὡς εἰκόνα Θεοῦ ἔχει ὁ ἄνθρωπος ὅλες τίς προϋποθέσεις γιά νά φθάσει στή σο-φία, ἡ ὁποία καί ἀπο-τε-λεῖ μέρος τοῦ ἀληθι-νοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς τοῦ ἀν-θρώπου, ὅπως α-ὐτός προσ--διο--ρίσθηκε ἀπό τόν Θεό, δηλαδή τῆς ὁμοι-ώσεώς του μέ τόν Θεό, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπόλυτη Σοφία.

Ἡ ἐμπλοκή τοῦ ἀν-θρώ-που μέ τήν ἁμαρτία καί ἡ ἀπομάκρυνσή του ἀπό τόν Θεό ὁδήγησαν τόν ἄν--θρῶ--πο στήν πε-ποί--θηση ὅτι σοφία εἶναι ἡ κοσμική καί ἀν-θρώ-πι-νη γνώση, τήν ὁποία καί ἐπιδιώκει μέ ζῆλο, παραθεωρών-τας τή ση-μα-σία καί τή σπουδαιό-τητα τῆς θείας σο--φίας, τήν ὁποία συγγέει μέ τή μω--ρία. Αὐτό ἀκριβῶς ἐν--νοεῖ ὁ ἀπό--στολος Παῦ-λος ὅταν λέει ὅτι ὁ Σταυ--ρός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ γιά τούς Ἰου-δαίους σκάν--δαλο καί γιά τούς Ἕλληνες, δη-λα-δή γιά τούς ἐθνικούς, μωρία. Διότι, ὅταν ὁ ἄν-θρωπος χάσει τήν ἐπα--φή μέ

τόν Θεό, χά-νει και τό σωστό κρι-τή-ριο νά έκτιμήσει και νά ὑπο-λογίσει τήν ἀξία τῶν πραγμάτων, και ὁ-μοιάζει μέ τά μικρά παι-διά πού ἐλκύονται ἀπό ὅ,τι γυαλίζει, ἔστω και ἐάν αὐτό δέν ἔχει καμία ἀξία και εἶναι ψεύτικο· και ἀντίθετα ἀ-διαφοροῦν γιά ὅ,τι ἔχει πραγμα--τι--κή ἀξία, ἀλ-λά ἡ ἐμφάνισή του δέν τά ἐντυπωσιάζει.

Αὐτό συμβαίνει και μέ μᾶς σήμε--ρα. Ἐλ-κυόμε-θα και ἐντυ-πω-σι-αζό--με-θα ἀπό τήν ἐγκό-σμια γνώ-ση και σοφία και ἀδιαφοροῦμε γιά τή θεία και τήν ἄνωθεν σοφία, ἡ ὁποία, ὅπως γράφει ὁ ἅγιος Ἰά-κω-βος ὁ ἀδελφόθεος εἶναι ἀγνή, εἰ--ρη--νική, ἐπει-κής, εὐπειθής, με--στή ἐλέ-ους και καρπῶν ἀγα---θῶν, ἀδιά--κριτος και ἀνυπόκριτος.

Ἀσφαλῶς ἡ ἐπιδίωξη τῆς μιᾶς σοφίας δέν ἀκυ--ρώνει οὔτε ἐμποδί-ζει τήν ἐπιδίωξη και τῆς ἄλλης, διότι ὁ Θεός «ἔδωσεν ἀνθρώποις ἐ-πι---στήμην ἐνδοξά-ζε-σθαι ἐν τοῖς θαυμασίοις αὐ-τοῦ». Θά πρέπει ὅμως νά προσέχουμε, ὥστε ἡ ἐπι-δί-ω---ξη τῆς ἀνθρωπίνης σο-φίας νά μήν μᾶς ἀπο-μα--κρύ-νει ἀπό τήν καλ-λιέρ--γεια τῆς θείας σο-φίας, διότι τότε ἡ σοφία μετατρέπεται σέ μωρία και οἱ σοφοί ἀποδει-κνύ---ονται ἄσοφοι ἐνώ-πιον τοῦ Θεοῦ. Ἀντιθέ-τως, ὅσοι εἶναι πραγμα-τικά σοφοί τό ἀποδει-κνύ-ουν μέ τόν τρό--πο πού συστήνει ὁ ἀπό-στο-λος Ἰάκωβος: «Τίς σο-φός και ἐπιστή-μων ἐν ὑμῖν; Δειξάτω ἐκ τῆς κα-λῆς ἀνα-στρο-φῆς τά ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας».

Αὐτή τή θεία σοφία διέ-θετε και ἡ ἐορταζο-μέ-νη ἁγία Σοφία· και τό ἀπέδειξε μέ τά ἔργα και τή ζωή της. Πιστή και εὐσεβῆς ἀνέθρεψε τίς τρεῖς θυγατέρες της «ἐν παι--δείᾳ και νοουθεσίᾳ Κυρίου». Τίς ἀνέθρεψε μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε παρά τή νεαρή τους ἡ-λι--κία νά μπο--ροῦν νά δια-κρίνουν ποιόν δρό--μο ἔπρεπε νά ἀκολου-θή-σουν στή ζωή τους, νά μποροῦν νά ὑπερα-σπίζονται τήν πίστη τους μέ γενναιότητα και θάρρος, και νά ὑπο-μέ-νουν τά μαρτύρια στά ὁποῖα τίς ὑπέβαλαν γιά νά ἀρνηθοῦν στόν Χριστό.

Ἔτσι, ἀπέδειξε ὅτι ὄχι μόνο ἡ ἴδια διέ-θετε τήν κατά Θεόν σο-φία, ὥστε νά κατανοεῖ πῶς δέν ἔχουν καμία ἀξία «τά παθήματα τοῦ νῦν και-ροῦ πρός τήν μέλ-λου-σαν δόξαν ἀπο-καλυ-φθῆ--ναι εἰς ἡ-μᾶς», ὅτι δηλαδή δέν ἔχουν ἀξία μερικά χρόνια ἐπί-γεια ζωῆς μακριά ἀπό τόν Χριστό σέ σύγκρι--ση μέ τήν αἰώνια ζωή και μακα--ριό--τητα πού χαρί-ζει ἡ πίστη σέ Ἐκεῖνον, ἀλλά μετέδωσε και αὐ-τή της τή σοφία και στίς νεαρές θυγα--τέρες της, πού ἀποδείχθηκαν πιό σοφές ἀπό τόν σοφό και ἔμπειρο αὐτοκρά-το-ρα Ἀδριανό πού μάταια ἐπιχείρησε νά τίς μετα-πείσει μέ τά βα-σανιστή-ρια.

Και ἐάν οἱ τρεῖς νεα-ρές μάρτυρες, ἡ ἁγία Πί--στις, ἡ ἁγία Ἐλπίς και ἡ ἁγία Ἀγάπη, ἀπέ-δει-ξαν τήν κατά Θεόν σο-φία τους μέ τήν ὁμολο-γία και τό μαρτύριό τους, ἡ μητέρα τους ἡ ἁγία Σοφία τήν ἀπέδει-ξε μέ τήν εὐσεβῆ ἀνα-τροφή τῶν παι--διῶν

της, μέ τήν ὁμολογία τῆς πίστεώς της ἀλλά καί μέ τήν καρ--τερία μέ τήν ὁποία ὑπέ--μενε τό μαρ--τύριο τῶν τριῶν θυγατέρων της, καρτε--ρία, ἡ ὁποία τήν ἀνέδει--ξε καί ἐκείνη μάρ--τυρα, γιατί εἶναι ὄν-τως μαρτύριο νά πα-ρα-κο--λουθεῖ μιά μητέρα τό μαρτύριο τῶν παι-δι-ῶν της καί νά τά πα-ρο-τρύνει σ' αὐτό.

Ἄν ὁ κό-σμος καί ἡ κοινωνία μας δοκιμάζεται σήμερα ἀπό ποικιλώ-νυ-μες κρίσεις, πού ἐπιτείνονται καί ἀπό τήν κρίση πού προκαλεῖ ἡ πανδημία τοῦ κορωνοϊοῦ, δέν εἶναι γιατί μᾶς λείπει ἡ σο-φία τοῦ κόσμου, ἀλλά για-τί μᾶς λείπει ἡ σο-φία τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό καί παίρ-νοντας ἀφορ--μή ἀπό τό παράδειγ-μα τῆς ἁγίας Σοφίας ἅς στρα--φοῦμε πρὸς τήν ἄνω--θεν σοφία καί ἅς ἐπι--διώ-ξουμε νά τήν ἀπο---κτή-σουμε καί νά τήν οἰ-κειωθοῦμε μέσα ἀπό τίς εὐ-καιρίες πού μᾶς προσφέρει ἡ Ἐκ--κλη--σία μας καί μέσα ἀπό τόν πνευ-ματικό μας ἀγώνα, ὥστε νά μπορέσουμε νά ἀντι-μετωπίσουμε τίς κρίσεις πού διέρ-χεται ὁ κόσμος μας καί ὁ κα-θένας μας, ἀλλά καί τήν κρίση τῆς πανδημίας, ἀκολου-θώντας τίς ὁδηγίες τῶν ὑπευθύνων, ὥστε διὰ τῶν πρεσβειῶν τῶν ἑορταζο-μέ-νων ἁγίων καί τῇ χάρι τοῦ Θεοῦ νά τίς ἀντιμετωπίσουμε μέ ὑπομο-νή καί νά ἐξέλθουμε ἀλώ-βητοι ἀπό αὐτές.

Ο Σεβασμιώτατος στην ομιλία του κατά την Θεία Λειτουργία ανέφερε μεταξύ άλλων:

«Σοφίας τῆς ἄνωθεν Χριστοῦ, πλουσίως ἐμ-φο-ρούμεναι, τῆς ἐκλε--κτῆς Σοφίας ... αἱ θυ-γα--τέρες αἱ τρεῖς κατήσχυ-ναν, τυραννούν-των φρύ--αγ--μα». Τιμᾶ καί

γεραίνει σή-με-ρα ἡ ἁγία μας Ἐκκλη-σία καί πανηγυρίζει ὁ ἱε-ρός αὐτός ναός τῆ μνήμη τεσ-σά-ρων ἁγί-ων, τριῶν θυγατέρων καί τῆς μητέρας τους, τῆς ἁγίας Σοφίας, καί τῶν ἁγίων Πίστεως, Ἐλπίδος καί Ἀγάπης.

Οἱ τέσσερις ἑορταζόμενες ἁγίες δέν καταγόταν ἀπό πλούσια καί εὐγενῆ οἰκογένεια. Δέν διέθε-ταν ὄνομα ἐπι-φανές καί λαμπρό, διέ-θεταν ὅμως πίστη θερμή καί ἀκρά-δαντη σέ Ἐκεῖνον, τόν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶναι «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα», ἐνώπιον τοῦ ὁποῖου κάμ-πτει «πᾶν γόνυ ἐπι-γείων καί ἐπουρα-νί-ων καί καταχθονίων».

Κοντά στόν Χριστό εἶ-χε ὁδη-γήσει ἀπό τή βρεφική τους ἡλικία τά τρία παι-διά της ἡ ἁγία Σο-φία, καί κοντά στόν Χριστό εὗρισκε δύνα-μη καί παρηγορία καί στή-ριγμα, ὅταν ἔχασε τό φυ-σικό στήριγμα τῆς ζω-ῆς της καί ἔμεινε χή-ρα σέ νεαρή ἡλικία μέ τρία ἀνήλικα παιδιά.

Κάθε μητέρα στή θέση της θά ἔκανε σχέδια καί ὄνειρα γιά τό μέλ-λον τῶν παιδιῶν της. Θά ἤθε-λε νά δεῖ τίς θυγα-τέ--ρες της νά με-γαλώ-νουν καί νά προοδεύ-ουν καί νά τῆς χαρί-ζουν τή χαρά πού δέν πρόλαβε νά χαρεῖ. Ὁ-μως ἡ ἁγία Σοφία δέν ἐνδιαφερόταν γιά τίς χα-ρές καί τίς ἀπο-λαύ-σεις τοῦ κό-σμου. Κρί-νον-τας τά πράγματα μέ τά μέτρα τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ πού εἶχε ἀπο-κτήσει μέσω τῆς πί-στε-ως καί τῆς ἀγάπης της στόν Χριστό, εἶχε ἄλλες φιλοδοξίες καί ἄλλα ὄνειρα γιά τά τρία κορί-τσια της. Ἦξερε πόσο ἐπικίνδυνοι εἶναι οἱ πει---ρασμοί τοῦ κόσμου καί οἱ πα-γί-δες τοῦ δια-βόλου καί πόσο εὐκόλα μπορεῖ νά πέσει ὁ ἄν-θρωπος καί πολύ περισ-σότερο τά νέα παιδιά σ' αὐτές.

Γι'αυτό τό μόνο πού ἐπιθυμοῦσε, τό μόνο πού ἐπιζητοῦσε, τό μό-νο πού ἤθελε γιά τά τρία κορίτσια της εἶναι νά μείνουν γιά πάντα πιστά στήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί νά στη-ρί-ζουν τήν ἐλπίδα τους γιά τό παρόν καί τό μέλ-λον τους σ' Αὐ-τόν, νά ἔχουν δηλαδή στήν ψυχή τους τίς ἀρετές πού δήλω-ναν τά ὀνό-ματα πού ἔλαβαν, ὅταν βαπτί-σθη-καν, δηλαδή τήν πί-στη, τήν ἐλπίδα καί τήν ἀγά-πη, τίς τρεῖς ἀρετές πού μένουν καί συνο-δεύουν τόν ἄνθρωπο μέ-χρι τήν αἰώνιο ζωή, ὅπως γράφει ὁ ἀπό-στο-λος Παῦλος στήν πρὸς Κορινθίους ἐπι-στο-λή του: «νυνί δέ μέ-νει πί-στις, ἐλπίς, ἀγάπη, τά τρία ταῦτα· μείζων δέ τούτων ἡ ἀγάπη».

Αὐτές τίς τρεῖς ἀρετές καλλιέρ-γη-σε στήν ψυχή τῶν τριῶν θυγα-τέρων της ἡ ἀγία Σοφία. Καί αὐτές ὡς γῆ ἀγαθή τίς δέχθηκαν καί ἀπέ-δω-σαν «καρπὸν ἑκατοντα-πλα--σίονα».

Καί ὅταν βρέ-θηκαν ἐνώ-πιον τοῦ Ρωμαίου δι-καστοῦ πού ζητοῦσε ἀπὸ τήν κάθε μία ξεχω-ριστά νά ἀρ-νηθεῖ τήν πίστη της στὸν Χρι-στό γιά νά ἀπολαύσει ὅλα τά ἀγα-θά τῆς προσ-καί-ρου ζω-ῆς πού θά τῆς χά-ριζε, αὐτές ἔμειναν σταθε-ρές στήν πίστη καί στήν ἀγά-πη τους στὸν Χρ-ι-στό καί προτί-μη-σαν νά θυσιάσουν τή ζωή τους μέ τήν ἐλπίδα τῶν μελ-λόντων ἀγα-θῶν παρά νά ἀρνηθοῦν τήν πίστη τους. Πόση δύναμη χρειάζεται γι' αὐτό εἶναι δύσκολο νά τό ἀντιλη-φθοῦ-με, γιατί οἱ τρεῖς ἀγίες ἦταν μικρά παιδιά, δώδεκα χρονῶν ἦταν ἡ μεγαλύτερη, καί εἶχαν μπροστά τους τή ζωή, καί ἦταν εὐκόλο νά παρασυρθοῦν ἀπὸ τίς ὑποσχέσεις καί ἦταν δύσκολο νά ἀντέχουν τή σκληρότητα τοῦ μαρ-τυρίου. Καί ὅμως τό

κα-τόρθωσαν μέ τή δύ-να-μη τῆς πίστεως στόν Χριστό καί μέ τίς προ-σευχές τῆς μητέρας τους, τῆς ἁγίας Σοφίας, πού μέ γενναιό-τητα τήν ὁποία ἀντλοῦσε ἀπό τήν πίστη της προέ-τρε-πε καί ἐνεθάρ-ρυ-νε τίς τρεῖς θυγατέρες της στό μαρτύριο, χαρούμενη για---τί ὁ σπό-ρος τῆς πί-στεως καί τῆς ἀγάπης στόν Χριστό πού εἶχε σπείρει στίς ψυχές τους εἶχε ριζώσει γερά.

Τό πα-ράδειγμα τῆς ἐορ-ταζο-μένης ἁγίας Σοφίας καί τῶν τριῶν θυγα-τέρων της ἄς γίνει παρά-δειγ-μα καί γιά μᾶς, ὅχι μόνο γιά νά μᾶς διδά-ξει πῶς θά πρέπει νά δια-παιδα-γω-γοῦμε τά παι-διά μας ἀλλά καί γιά τό ποιές θά πρέπει νά εἶναι οἱ φιλοδοξίες μας καί οἱ ἐπιθυμίες μας γι' αὐτά. Γιατί συχνά οἱ δικές μας λανθασμένες ἐπιλογές καί ἐπι-διώξεις ἀντί νά ὠφελοῦν βλά-πτουν τά παιδιά μας καί ἀντί νά τά ὁδηγοῦν κον-τά στόν Θεό, τά ἀπο---μακρύνουν ἀπό αὐ-τόν μέ κατα-στρο-φικές γιά τή ζωή τους συνέ-πειες πού κάνουν καί ἐμᾶς τούς ἴδιους δυστυ-χεῖς. Ἄς μιμη-θοῦ-με, λοιπόν, τό παράδειγμα τῆς ἁγίας Σοφίας καί ἄς καλλιεργή-σουμε πρῶτα ἐμεῖς καί μετὰ τά παι-διά μας τίς τρεῖς αὐτές μεγάλες ἀρετές, τήν πί-στη, τήν ἀγάπη καί ἐλπίδα στόν Θεό, καί αὐτές θά μᾶς κρατή-σουν γιά πάντα κοντά του καί θά μᾶς προ-φυ-λάξουν καί θά προφυ-λάξουν καί τά παιδιά μας ἀπό τούς κινδύνους τοῦ κόσμου καί θά μᾶς χα-ρίσουν τήν αἰώνιο ζωή κοντά στόν Χριστό. Ἀλλά καί αὐτό τό τόσο κρίσιμο διάστημα καί γιά τήν πατρίδα μας καί γιά ὅλους μας, ἐξαιτίας τῆς ἀναζωπυρώσεως τῆς πανδημίας τοῦ κορωνοϊοῦ, θά μᾶς βοηθήσουν νά τήν ἀντιμετωπίσουμε μέ τή χά-ρη καί μέ τή δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἀκο-λουθώντας πάντοτε τίς ὁδηγίες τῶν εἰδικῶν, ὥστε νά παραμεί-νου-με ὅλοι κατά τό δυνατόν ὑγι-εῖς, διά πρεσβειῶν καί τῶν ἐορ-τα-ζομένων ἁγίων Πίστεως, Ἐλπίδος, Ἀγάπης καί τῆς μητέρας τους, τῆς ἁγίας Σοφίας.